

ת"פ 32650/12/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ד.ח.כ., הנאשם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 32650-12-16 מדינת ישראל נ' כ'

בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

ד.ח.כ. - הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד הילה אקוע
ב"כ הנאשם: עו"ד אנדרה רוזנטל
גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בחלק מעובדות כתב האישום, בשתי עבירות הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), וכן הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום היה הנאשם נשוי למתלוננת. בתקופה קצרה שקדמה לחודש נובמבר 2016 איים הנאשם על המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות. באחת ההזדמנויות, במהלך ויכוח, על רצונה של המתלוננת להתגרש ממנו, קילל הנאשם את המתלוננת ואמר לה שישפוך עליה מים רותחים, יגמור אותה ואת הילדים ויתנקם בהם.

באירוע הנוסף דפק הנאשם על קירות הבית בשעת לילה מאוחרת וקילל. כשהמתלוננת שאלה אותו מה קרה הוא אמר לה שאם תזמין משטרה הוא יגמור אותה ואת הילדים.

בעקבות אירועים אלה הגישה המתלוננת תלונה במשטרה. הנאשם הוזמן לחקירה ביום 1.11.16, ובסיומה שוחרר בתנאים, ובהם גם איסור יצירת קשר עם המתלוננת למשך חמישה-עשר ימים. מיד לאחר שחתם על כתב הערובה, הפר את התנאי כשהתקשר בנוכחות שוטר למתלוננת. בעקבות זאת נעצר הנאשם ושוחרר רק למחרת על ידי בית המשפט.

בעקבות האירועים המתלוננת פנתה גם לבית הדין הרבני בבקשה למתן צו הגנה. ביום 8.11.16 ניתן צו הגנה, שבו נאסר על הנאשם להיכנס לדירת בני הזוג או להיות במרחק הנופל מ-200 מטרים ממנה. ביום 23.11.16, בשעה 00:50, דפק הנאשם על דלת הדירה, לאחר שצפה במשחק כדורגל בביתו של השכן.

3. במהלך ההליך שהתנהל נגד הנאשם, טרם שמיעת הראיות, התבקשה והוכנה חוות דעת פסיכיאטרית. חוות

הדעת שהוגשה ביום 25.6.17 מתארת את תולדות חייו של הנאשם, שהתגורר באותה עת בדירת אמו, בנפרד ממשפחתו בשל צו הרחקה. הנאשם אינו עובד ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי. הנאשם מוכר למערכת בריאות הנפש משנת 2013, ומאשפוזים קודמים. בשנת 2016, עבר הליך גמילה מתרופות ותכשירים אליהם התמכר. הנאשם התחתן עם המתלוננת בגיל 24, בטרם פרצה מחלת הנפש ממנה סובל, והתפרנס מעבודות מזדמנות. בשנת 2013 אובחן הנאשם כלוקה בסכיזופרניה. הוא קיבל טיפול תרופתי ומצבו השתפר, ואולם בשנת 2016 הפסיק את נטילת התרופות על דעת עצמו, ללא החמרה פסיכוטית נוספת. בנוסף, הנאשם סובל מזה שנים ממחלה אורתופדית המלווה בכאבים. בשל כך קיבל טיפול תרופתי שפיתח אליו התמכרות. בעקבות זאת אושפז הנאשם פעמיים, ובמהלך אשפוזו ההתרשמות הייתה, כי הוא סובל מדיכאון והתמכרות והומלץ על טיפול בגמילה. הנאשם נרתם לטיפול, עבר גמילה, אך יחד עם זאת נעשה פסיבי, אדיש, מנותק ובודד וביטא סימני דיכאון וחרדה. בתקופה זו החלו מריבות עם אשתו, על רקע אי תפקודו, עד שבשנת 2016 הגישה בקשה לגירושין. המתלוננת פנתה לצוות הרפואי על מנת לדווח כי היא מעוניינת להתגרש ולהוציא את הנאשם מהבית ואולם לא דיווחה על התנהגות אלימה מצדו. מבדיקה של הנאשם בסמוך לפני ביצוע העבירות, ביטא הנאשם סימני דיכאון וייאוש ביחס למצב משפחתו וביטא מחשבות על מוות, ללא תכניות אובדניות קונקרטיות. הנאשם קיבל טיפול תרופתי שסייע באופן חלקי בלבד. בחוות הדעת נקבע כי הנאשם לא לקה במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירות, היה אחראי למעשיו וכי הוא כשיר לעמוד לדין.

4. ב"כ המאשימה עתרה לקבוע מתחם, עונש הולם נפרד בגין עבירות האיומים, הנע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד לשמונה עשר חודשי מאסר בפועל, ומתחם עונש הולם נפרד, שנע בין שירות לתועלת הציבור לשמונה חודשי מאסר בפועל, בגין עבירות הפרת ההוראה החוקית. ב"כ המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם שנים-עשר חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת, תוך שהדגישה כי הנאשם לא לקח אחריות על ביצוע עבירות האיומים, והדגישה גם את היעדר מורא הנאשם מפני רשויות אכיפת החוק, אשר בא לביטוי בעבירות ההפרה.

5. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב במחלת הנפש ממנה סובל הנאשם, אשר יכול והייתה לה השפעה על התנהלותו כולה, לרבות קשייו לקבל אחריות על מעשיו ותפיסתו את התנהלותה של המתלוננת. עוד הודגשה העובדה, כי מאז האירועים המתוארים בכתב האישום הנאשם לא שב ואיים על המתלוננת ולעבירת האיומים לא היה המשך. ב"כ הנאשם הדגיש גם את העובדה כי זוהי מעורבותו הראשונה של הנאשם בפלילים, כי בני הזוג, שלהם שישה ילדים משותפים, התגרשו, ביקש להתחשב בתנאים המגבילים בהם שהה הנאשם לאורך ההליך והוסיף וביקש שלא למצות את הדין עם הנאשם, תוך שהפנה לפסיקה התומכת בעמדתו.

6. הנאשם גם בדברו האחרון, חזר וטען לחפותו, ואמר ש"הכל שקרים". הנאשם ביקש לפסוק כי על המתלוננת לפצותו בשל התנאים המגבילים בהם שוהה לשווא, לטענתו, ואמר כי בעוד שלושה שבועות אמור בנו הבכור לחגוג בר מצווה, וביקש להיות נוכח באירוע.

קביעת מתחם העונש ההולם

7. טרם קביעת מתחם העונש ההולם, יש לקבוע האם מעשיו של הנאשם הם בגדר "אירוע אחד", או שמא מדובר במספר אירועים, שישל קבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל אחד מהם. ההלכה הפסוקה קבעה

אמות מידה לצורך הכרעה בשאלה זו, המתייחסות לשאלת היותן של העבירות חלק מאותה "תכנית עבריינית" ולקיומה של סמיכות בזמן ובמקום ביניהן.

במקרה דנן, הנאשם ביצע מספר עבירות, בסמיכות זמנים ובתוך תקופה קצרה, כשברקע מערכת היחסים העכורה עם המתלוננת ורצונה להיפרד ממנו. משכך, יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין כל המעשים.

8. הערכים המוגנים שנפגעו על ידי עבירת איומים כלפי בת הזוג הם שמירה על הביטחון האישי ושלווה הנפש בכלל, ובתוך התא המשפחתי בפרט, וכן שמירה על ביטחונם האישי ובריאותם הנפשית של הילדים.

9. מידת הפגיעה בערכים מוגנים אלה היא בינונית עד גבוהה. הנאשם איים איומים מפורשים על חייה של המתלוננת ועל חייהם של ילדיהם של בני הזוג. באחד המקרים לוו האיומים בהתנהגות תוקפנית שכללה דפיקות על הקיר. ניתן לשער את האימה שהייתה מנת חלקה של המתלוננת, שעה שהושמעו איומים חייה ועל חיי ילדיה מפי בן זוגה, שאמור להיות שותף לדאגה לשלומם ולביטחונם של הילדים. העובדה שהנאשם ביצע את העבירות כשהיה תחת השפעת הכדורים אליהם התמכר, העצימה את הסיכון שנשקף ממעשיו.

10. הערכים המוגנים שנפגעו על ידי עבירות הפרת ההוראה החוקית הם שמירה על שלטון החוק ועל מעמדם המחייב של צווים שיפוטניים.

11. הנאשם הפר הוראות חוקיות בשתי הזדמנויות שונות, יצר קשר עם המתלוננת דקות ספורות אחרי שנאסר עליו לעשות כן, והגיע למקום מגוריה זמן קצר לאחר שנאסר עליו לעשות כן. הגם שבשני המקרים הנאשם לא ביצע עבירה נוספת כלשהי פרט להפרות עצמן, סמיכות הזמנים בין מתן הצווים להפרתם, כמו גם העובדה שמדובר בשתי הפרות, השנייה בוצעה לאחר שנחקר באזהרה בגין הראשונה, מלמדים, כי הנאשם מייחס חשיבות מעטה בלבד לגורמי האכיפה, אינו נרתע מעצם מעורבותם בעניין ומתקשה לקבל את מרותם.

12. עיון בפסיקה מלמד כי במקרים דומים בהם בוצעו עבירות איומים, הוטלו, ככלל, עונשים החל ממאסר בעבודות שירות ועד שנת מאסר בפועל (ראו למשל רע"פ 1293/08 **קורניק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 25.6.08); רע"פ 3378/14 **ליברכט נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 25.6.14); עפ"ג (מרכז) 52083-12-10 **קפיש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 2.2.11); ת"פ (שלום פ"ת) 54820-03-14 **מדינת ישראל נ' מרה** (פורסם בנבו 4.8.14); ת"פ (שלום כ"ס) 21895-07-13 **מדינת ישראל נ' קומימי** (פורסם בנבו 1.10.13).

עם זאת, ניתן למצוא מקרים בהם הסתפק בית המשפט בעונש צופה פני עתיד בלבד (ראו למשל ת"פ (שלום פ"ת) 30773-02-13 **מדינת ישראל נ' מנצור** (פורסם בנבו 9.7.13); ת"פ (ראשל"צ) 32528-01-10 **מדינת ישראל נ' אברהם** (פורסם בנבו 21.2.10); ת"פ (טבריה) 4488-03-17 **מדינת ישראל נ' קקון** (20.7.17)).

לעבירות הפרת ההוראה החוקית, תוספת בקביעת מתחם העונש ההולם.

13. אין מחלוקת כי הנאשם סובל ממחלת נפש, הגם שבהודעתו במשטרה (ת/4) טען, כי חוות הדעת בעניין מצבו הנפשי נועדה רק לשם קבלת קצבה מהביטוח הלאומי. הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין והיה אחראי למעשיו בעת ביצועם. עם זאת, מצבו הנפשי שהושפע הן ממחלתו, הן מנטילת חומרים ממכרים, מקרבו, במידת מה, לתחולת סייג לאחריות הפלילית, ויש בו כדי להוות גורם בעל משקל בקביעת מתחם העונש ההולם.

14. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את העבירות שביצע הנאשם מתחיל במאסר מותנה ומגיע עד לשנים-עשר חודשי מאסר בפועל, ולצדד מאסר על תנאי, ובמקרים המתאימים- גם פיצוי למתלוננת.

קביעת העונש המתאים לנאשם

15. הנאשם בן 38, גרוש מהמתלוננת ואב לשישה ילדים. שקלתי לזכות הנאשם את היותו נטול הרשעות קודמות.

16. הנאשם הודה בחלק מעובדות כתב האישום ולקח אחריות חלקית על מעשיו, אולם לא הודה בעבירות האיומים, לא לקח אחריות על מעשיו ולמעשה התקשה להשלים עם הרשעתו. מובן כי לא ניתן לזקוף לחובת הנאשם את תביעתו לכך שתובאנה ראיות להוכחת האישומים בהם כפר, ואולם אין הוא זכאי, בעניין זה, להקלות שלהן זוכה מי שמקבל אחריות על מעשיו.

17. התרשמתי כי הנאשם התקשה לקבל אחריות גם על העבירות שבביצוען הודה. במקרה דנן, אי קבלת אחריות על המעשים מלמדת באופן ברור ובולט על חוסר הבנה של הנאשם את חומרתם ועל אי הפנמת הפסול שבהם. גם לאחר שניתנה הכרעת הדין ובעת שנשמעו הטיעונים לעונש, הנאשם טען כי "הכל שקרים", סירב להשלים עם קביעות בית המשפט וניכר כי ליבו כבד על המתלוננת. התנהלות זו מתכתבת עם התנהגותו באישומים הנוגעים להפרת ההוראות החוקיות.

כפי שנכתב בהכרעת הדין, התרשמתי כי עד היום, והגם שבני הזוג התגרשו כבר לפני מספר חודשים, הנאשם מתקשה להשלים עם הפרידה מהמתלוננת, ורגשותיו כלפיה מעורבים- מצד אחד רצון לשוב ולחיות עמה, ומצד שני כעס על תלונתה.

כל אלה מהווים גורם מגביר מסוכנות בעניינו של הנאשם, המצדיק שיקולים של הרתעה אישית והגנה על הציבור מפניו.

18. לא מן הנמנע כי קשייו של הנאשם להשלים עם הפרידה ולקבל אחריות על המעשים נובעים, בין היתר, מקשייו הנפשיים. עם זאת, בעוד שנתון זה יש בו כדי להשפיע לקולא על קביעת מתחם העונש ההולם, הרי שבקביעת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם, מדובר גם כן בנתון המגביר מסוכנות. הנאשם אינו מביע נזקקות טיפולית בעניין זה, ועל כן גם בשל נתון זה מתחדד הצורך בשקילת שיקולי הרתעה אישית.

19. לנוכח האמור לעיל החלטתי למקם עונשו של הנאשם בחלק הבינוני- עליון של מתחם העונש ההולם, ואני גוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. שבעה חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 1.11.16 ועד יום 3.11.16 וכן מיום 28.11.16 עד יום 17.12.16.

ב. ארבעה חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. חודשיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון, איומים או הפרת הוראה חוקית.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ט כסלו תשע"ח, 17 דצמבר 2017, בנוכחות הצדדים.